

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תא

עשי"ק פ' תזריע ומצורע, ד' אייר ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' אברהם יצחק ב"ר משה חיים ע"ה קארענבליט

נפטר ביום חיי אדר ה'תשנ"א

וזוגתו מרת פיגה ב"ר אהרן ע"ה קארענבליט

נפטרה ש"ק פי שמיני, כ"ד ניסן ה'תש"פ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים / משיחת שי"פ חזריע מצודע היחנשא

7 זמן הגאולה

7

ואנן חסידים נעניי אבחריהו בנוגע לרבותינו נשיאינו / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ילחום מלחמת ה' - וינצח

11

לבאי כח הדת אין שום מקום בשולחן הממשלה! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

13 כתב-יד-קודש

13

דא רשב"י / צילומים מופלאים מהגהת כ"ק אדיש מה"ם לשיחת אחשי"פ השי"ת

ער איז דאך פארט געווען מלובש אין א גוף איז שייכות על כל פנים בדקות שבדקות, וכמסופר ע"ד כ"ק אדמו"ר האמצעי. אבער איצטער אז ער האט צו דעם קיין שייכות ניט, איז ווי קען ער ענטפערן אויף אזוינע ענינים?

דער תירוץ אויף דעם איז - בהקדמה, די שייך מקשין: וואס איז שייך בכלל בעטן ביי א רבי'ן, עס איז דאך אן ענין פון א ממוצע?

אנדערע פרעגן דאס זעלבע בנוגע לעניני יראת שמים. - איינער א משולח - פון די היינטיקע משולחים - אז מען פלעגט אים בעטן איבערגעבן א פדיון וועגן ענינים גשמיים פלעגט ער נעמען, אבער א פדיון אויף ענינים רוחניים פלעגט ער ניט נעמען, טענה'דיק אז דאס קען אפילו דער אויבערשטער אליין אויך ניט, כמאמר² הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. -

דער אמת איז אבער ניט אזוי. כשם ווי ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, ניט נאך וואס ישראל מתקשרים באורייתא ואורייתא בקוב"ה, נאך טאקע חד ממש, אזוי איז אויך די התקשרות פון חסידים מיטן רבי'ן, ניט ווי צוויי זאכן וואס פאראייניקן זיך, נאך עס ווערט כולא חד ממש. און דער רבי איז ניט קיין ממוצע המפסיק נאך א ממוצע המחבר. במילא איז דאך ביי א חסיד, ער מיט דעם רבי'ן מיט דעם אויבערשטן איין זאך.

- איך האב ניט געזען עס זאל זיך אזוי ריידן מפורש אין חסידות, נאך עס איז א הרגש, במילא ווער עס וויל מרגיש זיין זאל מרגיש זיין און ווער ניט³, וויל איך זיך ניט שפארן מיט עם, יהי לו אשר לו. -

במילא איז דאך ניט שייך צו פרעגן א קושיא וועגן א ממוצע, וויבאלד אז דאס איז עצמות ומהות אליין, ווי ער האט זיך אריינגעשטעלט אין א גוף.

וע"ד מאמר הזהר⁴ מאן פני האדון דא רשב"י⁵ אדער ווי בעת השליחות איז אפילו מלאך נקרא בשם הוי"ו⁶ אדער ווי משה רבינו האט געזאגט ונתתי עשב⁷.

און אזוי איז אויך ניט שייך צו פרעגן ווי ענטפערט ער אויף ענינים פון מטה וכדומה, ווארום עס איז דאך אן עצמות'דיקער פארבונד פון רבי'ן מיט חסידים. וואס דערפאר האט ער דאך אויך געזאגט וואו איך וועל זיך ניט געפינען, לבני אני צריך.

(1) נדפס בקונטרס למ"ד (ספר המאמרים - קונטרסים ח"ב עמוד 712). אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג ע' שעט ואילך.
 (2) ברכות לג, ב.
 (3) הערת המו"ל: בהגהת הא' מחק כאן כ"ק אד"ש את התיבות "זאל ניט מרגיש זיין".
 (4) ח"ב לח, א.
 (5) ראיתי בעלי נגלה מקשין ע"ז, וברעש גדול: היתכן וכו' וכו' אבל מפורש עיין זה גם בנגלה דאורייתא, והוא בירושלמי בכורים פ"ג ה"ג: והוי' בהיכל קדשו דא ר' יצחק בר' לעזר בכנישתא מדרשא דקיסרין.
 (6) אגה"ק סו"ס כה.
 (7) ראה לקוטי תורה ויקרא נ, א.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים

כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" - מה ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בניו) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח? • ההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש • ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום: כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה • קטעים משיחת ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א - מוגה

"רבי".
יש לומר הביאור בזה - בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:
רבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכו"ב תחלואי הגלות (כנ"ל*).

א. התחלתו [של פרק שני דאבות הוא:]:
"רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם":
ובהקדם הדיוקים במשנה זו - ומהם¹:
(א) "איזו היא דרך ישרה" - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב² "ישרים דרכי ה'", (ב) "שיבור לו" האדם" - "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה. . שלימו דכולא" (כנ"ל*), (ג) הקשר לבעל המאמר - "רבי אומר" - רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר

(1) בהבא לקמן - ראה גם סה"ש תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.
(2) הושע יד, יו"ד.

(3) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" - "מלשון כלי שנגמור ומלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

(* ס"ב בהשיחה (סה"ש שם ע' 490).

(* ס"ד בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 492).

הער תירוץ א"י ע"ד רבינו חיים ב"ר אבן אבן
ש"ך כולל בעמ' בא א רבינו חיים ב"ר אבן אבן
פון א ממוצען (כ"ז) פון חסידים ממש רבינו חיים ב"ר אבן אבן
איינער א משולח א פלג אז מען זאלט אים טען א פירון דיפון
ענינים נשמיים פון ער נעמען אבער א פירון א"י ענינים רוחניים
והאל"ש ער נים נעמען, פטעה'נדיק אז דאס קען אפילו דעפולכעסטער אליין
אויך נים, כמאמר הכל בידו שמיא חזק כירעת שמים
דער אמת (אבער) א"י נים אזוי, כטם ווי ישראל אורייתא וקוב"ה
כולא חד, נים נאר וואס ישראל מתקשרין באורייתא וקוב"ה, נאר
טאקע חד ממש אזוי איז אויך די התקשרות פון חסידים ממש רבינו חיים ב"ר אבן אבן
ווי צוויי זאכן ווטט פאר היינטיקן זיך, נאר עס א"י פלג חד ממש, און
דער רבי איז נים קיין טעכט המטיק גאו א טעכט המטיק, במילא איז
דאך בא א חסיד, ער מים דעם רבי'ן מים דעם טעכט'ס איין זאך.
"איך האב נים בעזעהטן עס זאל זיך אזוי היידען פארש א"י
חסידות נאר עס איז א הרנה, במילא ווער עס וויל מרגיש זיין זאל
מרגיש זיין, און ווער נים, וויל איך זיך נים שארן פיסאליק, יהי לו
אשר לו"
במילא איז דאך נים ש"ך פון פרפון א קשיא וועגן א ממוצע, וויבאלד
זו דאס איז ע"פ א"י אליין, ווי ער האט זיך אריין געשטעלט אין א בית.
פון אזוי איז אויך נים ש"ך פון פרפון ווי ער ש"פ פארש'ט אזוי,
נינט פון טעה זכרונות, ווארום עס איז דאך א עצמות'דיק פארבונד
פון רבי'ן מים חסידים, וואס דערפאר האט ער געזאגט, וואס איך וועל
זיך נים געפינען, לבניי בני צריך.

להלן קטע מהתצלום בתרגום לשון הקודש:
כשם ש"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד", היינו, לא רק שישארל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא "חד" ממש, כך גם ההתקשרות בין חסידים לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש. והרבי אינו "ממוצע מפסיק" כי אם "ממוצע מחבר". ובמילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקב"ה - כולא חד.
- לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת החסידות, אלא זהו "הרגש", ובמילא, מי שרוצה להרגיש כך - ירגיש, ומי שלא - איני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו.
ובמילא אין מקום לקושיא אודות "ממוצע" - מאחר שזהו עצמות ומהות בעצמו, כפי שהעמיד עצמו ("ווי ער האָט זיך אַריינגעשטעלט") בגוף. וע"ד מאמר הזהר "מאן פני האדון הוי' דא רשב"י", או כפי שמצינו שבעת השליחות נקרא אפילו מלאך בשם הוי', או כפי שאמר משה רבינו: "ונתתי עשב".

אורייתא וקוב"ה כולא חד, היינו, לא רק שישארל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא "חד" ממש, כך גם ההתקשרות בין חסידים לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש. והרבי אינו "ממוצע מפסיק" כי אם "ממוצע מחבר". ובמילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקב"ה - כולא חד. - לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת החסידות, אלא זהו "הרגש", ובמילא, מי שרוצה להרגיש כך - ירגיש, ומי שלא - איני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו. ובמילא אין מקום לקושיא אודות "ממוצע" - מאחר שזהו עצמות ומהות בעצמו, כפי שהעמיד עצמו ("ווי ער האָט זיך אַריינגעשטעלט") בגוף. וע"ד מאמר הזהר "מאן פני האדון הוי' דא רשב"י", או כפי שמצינו שבעת השליחות נקרא אפילו מלאך בשם הוי', או כפי שאמר משה רבינו: "ונתתי עשב".

אורייתא וקוב"ה כולא חד, היינו, לא רק שישארל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא "חד" ממש, כך גם ההתקשרות בין חסידים לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש. והרבי אינו "ממוצע מפסיק" כי אם "ממוצע מחבר". ובמילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקב"ה - כולא חד. - לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת החסידות, אלא זהו "הרגש", ובמילא, מי שרוצה להרגיש כך - ירגיש, ומי שלא - איני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו. ובמילא אין מקום לקושיא אודות "ממוצע" - מאחר שזהו עצמות ומהות בעצמו, כפי שהעמיד עצמו ("ווי ער האָט זיך אַריינגעשטעלט") בגוף. וע"ד מאמר הזהר "מאן פני האדון הוי' דא רשב"י", או כפי שמצינו שבעת השליחות נקרא אפילו מלאך בשם הוי', או כפי שאמר משה רבינו: "ונתתי עשב".

הקדש בעמי הארצות ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה!!]

הרבנים יושבים על מכונם, ו[דרשת] שבת הגדול כבר מסודרת, וכך גם כל שאר הענינים...

– הרי על השולחן מונח הענין ד"עגלה ערופה"⁶ ויש לעסוק בזה, וכבר בשבת הגדול היו צריכים לעסוק בזה, כיון שיומיים לאחר-מכן יבוא גוי ארמי וירצה לאכול מקרבן פסח [בדוגמת המסופר בגמרא⁷ אודות "ההוא ארמא דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים" עד שבא לר' יהודה בן בתירא כו"⁸].

זוהי הרי הנקודה ("דער אויפטו") של חג הפסח – "כל בן נכר לא יאכל בו"⁹, כי עד פסח לא ה' הבל בין ישראל לעכו"ם, אבל בפסח ציוה הקב"ה "משכו וקחו לכם"¹⁰, "משכו ידיכם מעבודה-זרה וכו"¹¹, וכך נוצר עם ישראל.

אמנם "עבירה גוררת עבירה"¹², אבל סוף כל סוף יגיעו לגבול ובעוד כמה ימים כבר לא יוכלו להבחין [מיהו יהודי ומי לא], ה' לא תהי'!

ולאחרי כל זה טוענים ש"נגזרנו לנו" – הוא יושב בחו"ל, ובא"י הרי ישנם רבנים, שהם יתעסקו שם בזה.

זהו הענין ד"עצמות היבשות"¹³, שחסרה החיות כדי ללחום את מלחמת ה'.

ג. הם אומרים שארגנו אסיפה – אבל מה התכלית מזה? תכלית האסיפה היתה צריכה להיות שיבטלו את הגזירה, ושא"י תהי' לעם ישראל ע"פ תורת ישראל (כהסיסמא הידועה)!

אמנם אסיפה הינה דבר מאוד טוב, שהרי "אז נדברו יראי ה' גו"¹⁴, אבל צריכים לחשוב גם על התכלית; עוה"ב בודאי יהי' לו גם על האסיפה, אבל צריכים לחשוב גם על התכלית!

אי אפשר להסתפק בתרבות בלבד, גם להיטלר ימ"ש היתה "תרבות". רודפים אחרי צדק ויושר ורוצים לקרב את הגוים – הרי הגוי אומר בפירוש שברצונו לעבור על האיסור ד"כל בן נכר" ולאכול מקרבן פסח, ושאינו רוצה למול את עצמו, לא בגלל שמפחד מדם, אדרבה, הוא בעצמו כבר ראה דם ובעצמו גם שפך דם, אלא כיון שאיננו רוצה לקיים מצוות.

ד. יש לדעת ש"יד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה", ועליהם להודות ברבים שהם טעו.

אפי' רבא כאשר אמר הלכה בבית המדרש ולאחר-מכן חזר בו, הודה ואמר "דברים שאמרת לפניכם טעות הן ביד¹⁵".

ולכאורה מדוע הגמ' צריכה לספר לנו א"ז, הרי אפילו "בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב"¹⁶, עאכו"כ בנוגע לאמורא, וכ"ש בנוגע לאמורא כרבא? המשך השיחה בעמוד 10

(6) ס"פ שופטים. והכוונה ברוחניות, כמובן. (12) אבות פ"ד מ"ב.

(7) פסחים ג, ב. (13) יחזקאל לז, ד – קרוב לתחלת הפטרת שבת חוהמ"פ.

(8) נתבאר בארוכה לפני-זה בהתועדות – שיחות קודש תשל"ח ח"ב ע' 69 ואילך. (14) מלאכי ג, טז.

(9) בא יב, מג. (15) עירובין קד, א.

(10) שם, כא. (16) ב"ב כקג, א. וראה פסחים ג, א.

(11) מכילתא עה"פ. הובא בפרש"י עה"פ שם, ו.

שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה⁹) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים"¹⁰), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹², שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"¹³), כפס"ד הרמב"ם¹⁴ ש"באותו הזמן. . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ג. ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאו"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה,

(9) וע"פ האמור לעיל (ס"ז בהשיחה [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 494]) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתית של הגלות – יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות. (10) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

(11) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

(12) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(13) דה"א כח, ט.

(14) בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכונה שרוי' ביניהם"¹⁵, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח¹⁶.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹⁷) ש"מקרבת את הגאולה"¹⁸.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – עי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"¹⁹.

ד. ויה"ר שהחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזרע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת

(15) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

(16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא – ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

(17) ראה תניא פל"ז.

(18) ב"ב יו"ד, א.

(19) ובסגנון האמור לעיל – מלכות שבתפארת – יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות – שעיקרה קיום מצוות המלך – הו"ע (המצוות, ובפרט מצות הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) – גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"²⁷, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים²⁸, ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים²⁹), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁰.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו³¹ וקיימנו והגיענו³² לזמן הזה". ■

(27) אחרי טז, ג.

(28) להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

(29) יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

(30) ויק"ר פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

(31) להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב – דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.

(32) וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אנרירען – לקו"ת ר"פ שמיני).

והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, וצדיקים קמים לתחי' מיד²¹), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²², "עוד אקבץ עליו לנקבציו"²³, "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים"²⁴ – באים "עם ענני שמיא"²⁵, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"²⁶),

(20) ישע' כו, יט.

(21) ראה זח"א קמ, א.

(22) בא יו"ד, ט.

(23) ישע' נו, ח.

(24) שם יא, יא.

(25) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(26) ישע' נו, ז.

לבאי כח הדת אין שום מקום בשולחן הממשלה!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הצרה צרורה היא מה שטוענים: "יבשו עצמותינו ואבדה תקותינו נגזרנו לנו"¹, ועקב כך מרשים למסור את ארץ ישראל לידי גוים, רחמנא-ליצלן, ואומרים שכל גוי שיבוא ויאמר שהוא יהודי, ירשמו לו בתעודת הזהות שהוא יהודי, ותהי' לו דעה בארץ ישראל יחד עם כל שאר היהודים.

– אי אפשר לשנות את ה"אתם המעט מכל העמים"²! ישנם המון גוים כנגד כל יהודי – שיחיו בשלום ובשלוה, אבל בכמות הרי "אתם המעט".

ב. גזרו גזירה שמהיום הזה ולהבא, רחמנא ליצלן, כל הרוצה לבוא לא"י מספיק שיביא פיסת ניר שנרשם בה שהוא יהודי, ניר שניתן להשיגו בכמה דולר מפלוני-בן-פלוני שגר ברחוב פלוני.

וכששואלים אצל יהודי היושב בחו"ל: מדוע אתה שותק?! עונה הוא: ישנם הרבה דתיים ולא דתיים – שהם יעסקו בזה! וממשיך לטעון, שישנו שר בממשלה אשר אינו מוכן לזרוק את עצמו לכבשן האש בשביל זה.

ובאם הם לא היו מסכימים לכך, לא הי' קורה כל ההרס בארץ ישראל ובגולה! ומכיון שישנו שר בממשלה, ואצלו הוא "יבשו" – ו"השרים . . במעל הזה ראשונה"³!

הרי זו בכי' לדורות! זה נוגע לא רק לשנת תש"ל, אלא גם לשנים הבאות – הבן והבת שלך לא יידעו עם מי להתחתן, ובאם הם כן יידעו אזי הנכד והנכדה שלך לא יידעו

– שהרי אותו גוי (שקיבל ניר שהוא יהודי) מדבר בלשון הקודש, הוא הגן עליך (בצבא), וחושב שהוא יהודי.

"פארוואָס שווייגסטו"!

מדוע אתה שותק ("פארוואָס שווייגסטו")?!

עונה הוא: "אבדה תקותינו!" ישנו "סטאַטוס קוו"... ולא רק "כהיתר נעשה לו" אלא "היתר נעשה לו"⁴ (ללא כ"ף הדמיון)!

[וכל זאת בידעו את הכתוב בעזרא⁵ "כי נשאו מבנותיהם להם ולבניהם והתערבו זרע

(1) יחזקאל לז, יא – מהפטרת שבת חוה"מ פסח. (4) ראה יומא פו, ב (ובחדא"ג מהרש"א שם ד"ה ומה). וש"נ. (2) ואתחנן ז, ז. (3) עזרא ט, ב. (5) שם.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

בגמ' אין צורך להבהיר שיהודי במצב של גלות הוא רק "קרוי" טמאה, ולכן לא מובא שם לשון זה; אבל פירוש רש"י, שאוחז בתחילת החינוך של הילד ביהדות – צריך להבהיר, שכאשר רואים יהודי שאינו כדבעי, יהודי הנמצא במצב של גלות, צריך לדעת שהוא רק "קרוי" טמאה, הוא, ח"ו, לא טמא ממש.

הרי אפילו דברי תורה אינם מקבלים טמאה⁹, כיון שנאמר¹⁰ "הלא כה דברי כאש" – יאכו"כ בני ישראל שהם למעלה מהתורה, כמש"כ בתנא דבי אליהו¹¹, ש"אני אומר" ש"ישראל קדמו לתורה שנאמר (בתורה גופא) דבר אל בני ישראל צו את בני"ו וכו" – שאצלם, בעצם, לא שייכת כלל טמאה, אלא רק "קרויים" טמאים, לא יותר מאשר מצב ד"שזפתי השמש" ו"בני אמי נחרו בי".

וכיון שגלות היא רק דבר חיצוני וצדדי, "שזפתי השמש" בלבד – בודאי שתיכף ומיד ("אָט אָט") היא תתבטל ותבוא הגאולה, ואזי תעמוד הלבנה בגלוי בשלימותה, וכך גם היהודים יעמדו בגלוי בשלימותם [.]. ו"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל"¹².

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תזריע ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(9) ברכות כב, א. רמב"ם סוף הל' ק"ש.

(11) פי"ד.

(12) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר שם.

(10) ירמ' כג, כט.

המשך השיחה מעמוד 12:

אלא הגמ' רוצה שנלמד מרבא, שהרי לא הי' גדול מרבא, והוא נשאר רבא גם לאחר שיעשה טעות זו, ואדרבה, בזה התבטאה גדלותו – שידע לומר "טעות הן בידי".

[.]. לא מצאתי בכל השו"ע שמותר לוותר על הי"ג עיקרים למען החינוך ד"ממלכתי דתי"ו... או על שמירת השבת – אוי ואבוי לשמירת שבת שכזו...

שיכריז שהוא עשה טעות! אפי' על משה רבינו כתוב "וישמע משה ויטב בעיניו"¹⁷, משה רבינו הי' שמח על כך שהעמידו אותו "על טעותו"¹⁸.

שידבר לענין ("צום פוינט") ויקבלו את תביעתו, ולא ימסרו את א"י לגוים, לארמי, שהכוונה בזה היא לכל השבעים אומות העולם.

רק גוי שהתגייר כהלכה יכול להיות יהודי ע"פ תורה!

וכשהחוק יתבטל ייזכרו כעבור שבוע וכו' שהי' פעם חושך כפול ומכופל ויצאו ממנו.

ואפילו אם היל"ת החוק יתקבל, לא יתכן שהמצב ישאר כפי שהוא, כי אם החוק מתקבל – אין לבא-כח הדת שום מקום סביב השולחן העגול (של הממשלה).

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תש"ל - בלתי מוגה)

(18) ראה פרש"י עה"פ שם.

(17) שמיני י, ב.

ואנן חסידיים נעני' אבתרייהו בנוגע לרבותינו נשיאנו

[.]. ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורעי' – "מצורע של בית רבי", ש"תייב ביני' עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמשוה נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כמשך הגמרא² "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו³ ודאי היינו רבינו הקדוש⁴, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה"⁵], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם⁷ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

(מתוך שיחת ש"פ תז"מ ה'תשנ"א - מוגה)

שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידיים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר "יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פינו".

(5) פרש"י שם. – וע"ז זה נקרא "חיוורא (מצורע) דבי רבי", "ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי... שהי' סובל תחלואים ויסורים כמוהו" (חדא"ג מהרש"א שם).

(6) שלכן "שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנחו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב בניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים) – סנהדרין שם ובפרש"י.

(7) שבערה 3.

(1) ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמשוה נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשגל... (היא) הלעו"ז דענג העליון לבושי' כתלג חויר, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שעי"ז יומשך העונג כתלג חויר".

(2) סנהדרין צח, ב.

(3) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספי"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו" – היינו שהוא כבר מלך.

(4) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילא שמו, שנאמר עד כי יבוא שילא, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקיהו* שמו,

(* פרש"י שם. – ולהעיר מדיק לשון פרש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם). (** כ"ה (בן חזקיהו) בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. – ולהעיר פרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקיהו". וכנראה שצ"ל בפרש"י "הי' בן חזקיהו", אלא שהבחור הזעזער "תיקן" והשמיט "הי'". ועצ"ע.

הדמיון והלימוד מהעולם הלבנה לזמן הגלות

"קרואי טמאה" (פרש"י פרשתנו יב, ז).

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הפסוק¹ "אל תראוני שאני שחרחרת ששזפנתי השמש", מבואר בזהר² לא בתור ציווי אלא כסיפור דברים:

"בשעתא דסיהרא אתכסיא בגלותא – היא אמרה אל תראוני", שהפירוש בזה הוא – לא "דאיה פקידת דלא למחמי לה", שהיא "אבודה" ח"ו ("פארפאלן") ולכן מבקשת שלא יביטו בה, אלא – "בגין דאיה חמת תיאובתא דישראל לגבה למחמי נהורא, היא אמרת: אל תראוני – לא תיכלון למחמי לי, אל תראוני ודאי", שהפירוש בזה: כשהלבנה רואה שבני ישראל לא רואים אותה, היא פוחדת שהם יתיאשו מלהביט בה – ולכן, היא אומרת ליהודים ומנחמת אותם: "אל תראוני – לא תיכלון למחמי לי, אל תראוני ודאי" – עליכם לדעת, שמה שאינכם רואים אותי הוא רק משום שעתה הוא זמן הגלות, ורק "בגין שאני שחרחרת", כיון ש(בזמן הגלות) השמש מתכסית ממני. אך באמת קיימת אני גם עתה, בשלימות, ותיכף תבוא הגאולה שאז תראו אותי בשלימות. ולכן אל לכם להתיאש מלהביט בי.

זאת-אומרת, אע"פ שבזמן הגלות הלבנה בהעלם, היא רוצה שגם אז יביטו בה ויראו אותה,

וכאשר היהודים מסתכלים ומחפשים אותה ומצפים לראותה – אזי הלבנה עצמה מנחמת אותם, כי הגם שעתה אינכם רואים אותי, זהו רק מצד סיבה צדדית – "בגין שאני שחרחרת", ובמילא עליכם להשאר עם תשוקה ושאיפה לראותי, וזה גופא, שיש לכם כזו תשוקה, יפעל שתבוא הגאולה ותראו אותי בשלימות; הלבנה מבטיחה שסוף-כל-סוף יראה, וזה גופא יהי' ע"י שיצפו לראותה!

כשיהודי נמצא בגלות עליו להשתוקק לגאולה

ב. [. . .] ומזה ישנה מיד הוראה בפשטות:

הגלות אינה דבר טוב ולא דבר המתאים ("גלות טויה ניט"), כמובן וגם פשוט. וכשיהודי נמצא בגלות עליו לדעת, שחושך הגלות הוא רק מצד סיבה צדדית, ועליו להשתוקק ולהתגעגע לגאולה האמיתית והשלימה, "אחכה לו בכל יום שיבוא"³, לגילוי הלבנה בשלימותה, ועד שהלבנה עצמה מנחמת אותו בזמן הגלות ואומרת לו שלא יתיאש מחושך הגלות, כי הרי זה ענין צדדי, אלא שימשך להתגעגע לגאולה, כיון שהנה הנה באה הגאולה, ואדרבה – עי"ז שהוא יצפה ויתגעגע לגאולה – זה גופא יקרב יותר את הגאולה.

ג. ולא כאותם האומרים שאין זו דרכם לצעוק ולתבוע "זוי וואַנט משיח נאָו", ואומרים שגלות היא דבר "טוב", שהרי כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות, אלא הקב"ה שלח אותנו

(1) שה"ש א, ו.
(2) ח"ג מה, ב.

(3) מה"ג עיקרים.

לגלות – מוכרחים לומר שזהו דבר טוב!

כוונת הגלות, אומרים הם, היא בכדי ללמוד תורה ולקיים מצוות בגלות, אבל הגלות עצמה היא דבר טוב (רחמנא-ליצלן)!

והראי' לכך, ממארז"ל⁴ "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזרן בין האומות!"

ד. עונים על-כך: לא! גלות היא דבר רע, שגרוע ממנה כבר לא יכול להיות!

כל ענין הגלות הוא מצד סיבה צדדית, והיא לא נוגעת ("רירט ניט אָן") בעצם מציאותם של יהודים.

אסור, ח"ו, להודות להקב"ה על הגלות – צריך לתבוע מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו ואת הגאולה האמיתית והשלימה בזריות וכמה שיותר מהר!

ולא כאותם הטוענים שאלו הם עסקיו של הקב"ה, ובודאי שעם הזמן הוא יביא את משיח צדקנו, והם סומכים עליו; אנחנו (טוענים הם) צריכים רק ללמוד תורה ולקיים מצוות, לסמוך על הקב"ה ולא להתערב בעסקים שלו. [לטענתם:] גלות הוא דבר נורמלי ודבר טוב, ולכן אסור לבקש "זוי וואַנט משיח נאָו".

אומרים להם – שבכל יום מימות החול מבקשים ג' פעמים בכל ג' התפלות – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ו"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "כי לישועתך קוינו כל היום", ועוד כמה פסוקים וביטויים, וכן "אחכה לו בכל יום שיבוא",

וגלות הוא דבר נורא ("אן אומגליקלעכע זאך"), עד שמובא בספרים⁵ שעונש הגלות "שקול כמעט כצער מיתה" ר"ל! ואף יותר גרוע – שהרי זה הולך ונמשך ונהי' יותר ויותר גרוע, ר"ל!

חושך הגלות כפול ומכופל עד-כדי-כך, שיתכן שיהיו יהודים אשר לא יתביישו מעצמם ויאמרו שגלות היא דבר טוב!

[. . .] על מצב זה נאמר⁶: "אוי להם לבנים שגלו משולחן אביהם" – גם האבא רוצה להיות יחד עם הבן וגם הבן רוצה, באם רק אינו תועה, להיות עם אביו; ובשעה שהוא נמצא, ר"ל, בגלות – אזי "אוי" לו, זהו דבר נורא שאין כמוהו! כאילו שנמצא בשוק של בורסקי, בגלות, לא במקומו הרגיל.

וכמובא בזהר, שהלבנה אומרת ליהודים שמה שהיא בהעלם בזמן הגלות הוא רק מצד סיבה צדדית, "בגין שאני שחרחרת", ששזפנתי השמש דאסתלק מני שמשא לאנהרא לי ולאסתכלא בי וחד דבני אמי נחרו בי", אבל באמת הלבנה קיימת גם בזמן הגלות.

ועד"ז כאשר יהודי נמצא במצב של גלות, הוא בעצמו לא טמא, ח"ו, הוא רק "קרואי טמאה" (בלשון רש"י), שהרי בעצם, הגלות לא נוגעת לו ("רירט אים ניט אָן"), זה לא מקומו! הגלות רק פועלת עליו שיהי' "קרואי טמאה".

ה. ומזה⁷ באים גם להטעם ב"יינה של תורה", מדוע בגמ'⁸ כתוב "מכלל שהיא טמאה" משא"כ ברש"י מובא הלשון "קרואי טמאה":

(7) בכל הבא לקמן ראה לקו"ש חכ"ז ע' 80 ואילך.
(8) יבמות עד, ב. סנהדרין פג, ב. זבחים יט, רע"ב.

(4) פסחים פז, ב.
(5) חינוך מצוה תי.
(6) ברכות ג, סע"א.